

MŰSORTERV

Hosszú távú elképzelések:

A megújuló Játékszínben csakis újra felfedezett és új drámák kerülnek színre. A „nagy adósságok” törlesztésével (Tennessee, Pirandello, Lorca, Beckett, vagy épp Déry és Kassák játszhatatlannak ítélt különleges műveinek bemutatásával) természetesen nem rontanánk ajtóstul a házba – bár évek múltán óvatosan ezek közül is elővennénk egyet-egyét. Akad viszont jó néhány csalogatóbb fél-klasszikus – Anouilh-tól Hofmannsthalon és Maeterlincken át Schnitzlerig és Wilderig –, akit színházi életünk már-már „leírt”, avítnak minősített: olyanok, akikről alig veszünk tudomást, illetve akiknek csak valamely „emblematikus” drámáját játsszuk. Közülük minden évadra jut majd legalább egy. A kortárs világdrama – noha sokat fordult a világ, és nehéz volna kinevezni a kor Arthur Millerét, vagy Dürrenmattját – rendkívül színes és izgalmas. A választék nagyon széles: különféle műfajú és stílusú darabokat „keletről” és „nyugatról” is válogatunk majd, és igyekszünk nem csak a legkézenfekvőbb irányokban tapogatózni. (Holland, finn, sőt török drámával egyelőre mégsem csapunk le a közönségre, noha igazi gyöngyszemek lelhetők mindenütt.) És természetesen bemutatunk vadonatúj magyar darabokat: olyanokat, amelyek a postaládánkba érkeznek és olyanokat, amelyeket a szerző kifejezetten a mi megrendelésünkre ír. Ez utóbbiból azonnal kettő is jutna az első évre.

A 2009/2010-es évad a lezárásé és az átmeneté

A Játékszín műsorán ma rengeteg előadás szerepel. Az idei évad második felében ezek sűrített (erőteljes reklámkampánnyal segített) „kijátszása”, illetve a (ma még nem ismert) kötelezettségek, bemutatók teljesítése adná a műsor gerincét.

Ezen kívül néhány kitüntetett akció – például a színház világnapjára szervezett gazdag *világdrama-program*, egy-egy beavató-rendezvény – jelezné, milyen lesz a „jövő”.

A 2010/2011-es évad terve viszont már markánsan megmutatja az új irányt:

Závada Pál: Jadviga párnája

Az utóbbi évtizedek legnagyobb *szépirodalmi bestselleréből* a szerző készít színpadi adaptációt a mi felkérésünkre. Ez volna a Játékszín legreprezentatívabb bemutatója az új évadban.

10x10, avagy tízpercesek egymás közt

Tíz írótól megrendelt tízperces jelenetek egybefűzve. A magyar drámaírás színe-java: különféle habitusú szerzők, sokféle stílus egy estén – nem feltétlenül a komolyság jegyében.

Michel de Ghelderode: Vörös mágia

A különös (és elhanyagolt) flamand író 1931-es darabja a rítus, a hálószoza-komédia és a politikai pamflet keveréke. Hatásos, mulatságos, zavarba ejtő és vad.

Michael Healey: A rajzos fiú

A színészből drámaíróvá (és igen népszerű drámaíróvá!) avanszált torontói Healey egy helyszínen játszódó, háromszemélyes drámája kifejezetten színész- és közönségbarát. Finom humorral ábrázolt érzelmes történet két jó barátról, egy betolakodóról, az egymásra utaltságról – és a színház hatalmáról.

Tom Stoppard: Travesztiák

Ez a klasszikus (de egyáltalán nem szokványos) *farce*, amelyben Tristan Tzara, James Joyce és Lenin „táncol” a *Bunbury* cselekményének hullámain, már régóta hiába kéredzkedik magyar színpadra. Pedig Varró Dániel káprázatos fordítása külön is figyelmet érdemel. Intellektuális humor, nyelvi tűzijáték, stílusparódia és bohózzati kellékek.